τὰ χαλεπώτατα ἐν ὑμῖν τρέφει πάθη, ὀργήν τε εἰς ἔργον ἐξάγων, καὶ τοὺς δοξομανίας τοῦ πομφόλυγας εἰς μείζονα ὄγκον ἐπαίρων, καὶ πρὸς ἀπόνοιαν ἀλείφων τε καὶ διεγείρων; διὰ ταῦτα μὲν οὖν μάλιστα ἀμεταστρεπτὶ φεύγειν αὐτὸν χρὴ, ὅτι θηρία τινὰ ἄγρια καὶ χαλεπὰ εἰς τὴν διάνοιαν εἰσοικίζει τὴν ἡμετέραν. τῆς μὲν ὄντως τιμῆς τῆς παρὰ πάντων ἀποστερῶν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐκείνης, τοῖς ἐκείνης χρώμασιν ἀναχρωννὺς, καὶ οὕτω προσάγων τοῖς ἠπατημένοις, καὶ πείθων ταύτην ἐκείνην εἶναι νομίζειν οὐκ οὖσαν τῇ φύσει, ἀλλὰ τῇ ὄψει δοκοῦσαν εἶναι. Καθάπερ γὰρ τὰ κάλλη τῶν ἑταιριζομένων γυναικῶν ἐπιτρίμμασι καὶ ὑπογραφαῖς συγκείμενα, κάλλους μὲν ἀπεστέρηται, τὴν δὲ αἰσχρὰν

parandæ vobis videntur diuitiæ, ꝙ grauissimas nutriãt in vobis ægritudines, dũ iram ad effectũ ꝑducunt, insanũ gloriæ amorẽ quasi quasdã bullas in maiorẽ tumorẽ efferũt ad flagitiosam vitã excitant et exstimulãt? Has ergo maximè ob caussas eæ nõ retrouersa facie fugiẽdæ sunt, ꝙ feroces quasdã ac sæuas bestias in animũ nostrũ introducũt ac vera ꝗdẽ et q̃ apud vniuersos conciliari solet, gloria nos fraudant, eiq; contrariam coloribus illius fucatam deceptis offert, ac suadet vt hãc illã esse exislimemus, cùm ex natura sua non sit, sed specie tenus esse videatur Vt n. pulchritudo meretricum fucis & pigmentis cõparata, pulchritudine destituta, turpem ac de-